

VIDĚLI JSME V KINĚ aneb SETKÁNÍ S MASARYKEM

26. dubna jsme se byli v rámci výuky dějepisu a českého jazyka podívat na film Masaryk, který pojednával o synovi Tomáše Garrigue Masaryka, Janu Masarykovi, a o období kolem Mnichovské dohody.

Myslím, že díky tomu, že snímek získal mnoho Českých Lvů, byla očekávání všech velmi vysoká. Věděla jsem již od rodičů, že je film spíše dokumentární a tušila jsem, že se všem možná líbit nebude, ale já sama jsem odcházela z kina se silným vlasteneckým pocitem a s tím, že mám o čem přemýšlet.

Tento film neměl pěkné herce, veselý konec ani nic podobného. Byl chladný, politický, obsahoval drogy, alkohol a chvíle zoufalství i naděje českého národa v předválečném období. Nahlédněme do obsahu snímku.

Jan Masaryk, jeden ze čtyř dětí zakladatele Československé republiky a bývalý vyslanec v Londýně, vzpomíná v psychiatrické léčebně v Americe na svůj život, který byl úzce spojený s vrcholovou politikou.

Vzpomíná například na to, jak umírá jeho otec a jak mu říká, že může věřit Benešovi (míněno prezidentovi Edvardu Benešovi) a že je jejích přítel. Vzpomíná na své lásky, na bratra Herberta a některé chyby v politice, jichž se dopustil. Zároveň se ale vzpomínání prolíná se současnou situací, kdy se Jan Masaryk straní politiky, ale kdy přitom Edvard Beneš stojí před výhrůžkou ze strany Německa – vzdát se, nebo bojovat a riskovat mnohé životy?

Janu Masarykovi donese jeho psychiatr, který je německým uprchlíkem, noviny. Proč? Protože diagnóza pana Masaryka je jednoduchá – stýská se mu po vlasti. Jan se tedy prostřednictvím tisku dozvídá, že se jeho drahý přítel vzdal bez boje, což ho popudí. Dá se říct, že truceje, když za ním přijede prezident Beneš osobně a prosí ho, aby jako vlivná osobnost a jeho přítel oslovil v Londýně prostřednictvím rozhlasu národ. To Jan sice odmítá, ale jeho psychiatr k němu promluví – a promluvil sice rázně, ale tak, že mě to dojalo – s tím, že on sám se do své rodné země, tedy Německa, vrátit už nemůže, ale že Jan může a že jeho země bojuje a potřebuje ho.

Nakonec tedy film končí s tím, že Jan Masaryk, který se později stal československým ministrem zahraničí, promlouvá k českému národu. Aby se nevzdával, aby bojoval.

Jak jsem tedy říkala – někomu se třeba tento film nelíbil, ale já si myslím, že je dobře, že jsme ho viděli. Když už nic víc, určitě si díky němu každý uvědomil alespoň část naší minulosti – a otevřený konec podle mě vůbec nebyl špatný; přišlo mi to, jako by autoři naznačovali, že tady historie nekončí, že pokračuje a pokračovat bude a že i my budeme jednou součástí dějin.

Za diváky 9. ročníku
Klára Malinovská (9.A)

ilustrační obrázky převzaty z www.filmserver.cz, www.cdr.cz

